

~ *Tahtaline* ~

Ognjen Radović

Banjaluka, 2007.

Hvala:

*Feliciji Radović,
Veselinu Radoviću,
Perici Vukoviću,
Dušku Pevulji,
Maji Komljenović,
Hypo Alpe-Adria-Bank,
Štampariji Atlantik*

Dijani

Y_Y

Predgovor

Najnovija pjesnička zbirka mladog banjalučkog pjesnika Ognjena Radovića, studenta četvrte godine Komunikološkog fakulteta na svoj je način interesantna i za kritičare, pa time i za čitaoce, veoma provokativna.

Provokativnost o kojoj je riječ proizilazi najprije iz njene hermetičnosti, smisla i značenja koji nam se ne ukazuju lako i na prvi pogled. Poezija Ognjena Radovića nosi bogat splet asocijativnosti, korespondira sa različitim značenjima, ponekad se čini da mladi pjesnik pretjeruje sa tim, kao da zagonetnost promovira u stil.

Međutim, najčešće nije tako i stihovi iz ove zbirke imaju više značenja nego što bi se na prvi pogled dalo naslutiti. Radović u svoj, valja to odmah reći sasvim osoben svijet, uvodi brojne predmete ka kojima idu pjesničke asocijacije, što značenjski sklop, ili bolje reći značenjske sklopove, njegove poezije čini bogatim i složenijim. Brojne relacije među sobom uspostavljaju pojedini njegovi stihovi, a ponekad i samo određene riječi unutar tih stihova. Kao dobra ilustracija za ovu osobinu Radovićeve poezije neka posluži sljedeća njegova pjesma: Zeleno oko/Da pritku zaboli/Zelen zub/Da plač zavrne/Zeleno jezero/Da zauvek potone/Zelena reka/Da zauvek odnese.

Dakako, kratki prostor jedne recenzije ne ostavlja mogućnost da se osvrnemo i na druge noseće osobenosti poezije ovog pjesnika, kao što su uspjele metafore i odista istinska pjesnička mjesta.

Radovićeva poezija je, to ne želimo da propustimo napomenuti, izrazito ljubavna i to na jedan poseban, veoma rafiniran, neusiljen i neizvještačen način. Splet njegovih asocijacija koji upućuju na ovu temu takođe je veoma bogat i pjesnički veoma zanimljiv. Ima tu pored, nesumnjivo nepatvorenog osjećanja, jezički i stilski veoma zanimljivih uzleta, oksimornskih konstrukcija itd.

Sa radošću preporučujem knjigu Ognjena Radovića za štampanje uvjeren da to ona zaslužuje.

Duško Pevulja

kolanita
svakalon ti mori late

filinoli koh ti no kali
si fi non ti kon

kata rokar
rokar mane ~

moja
bez
premca

na
kamenu
bez bez bez
ptica suza lica

Podavio tvoje plišane mede,
proružnio se.

Pojeo češljeve iz tvoje sobe,
zakocenio se.

Odvojio glavu od vrata,
ispilio se.

Ponudila je ništa.
svašta, svašta.
Pokupila je sve.
ništa, ništa.

Glupost s moje strane.

Pokajao se nisam,
pčele me vole,
ustrajao nisam,
grane me vole,
posustao jesam,
kamenje me volelo,
a sad ni ti.

Polomljene kuće
plesale u grlima
Pokošena stada
gađala prolaznike
Povijena stabla
grlila bunare,
jadikovke pevale
i noć dopevale

uz krošnje
što na jabuke pupe
tračak lista
na belutak skiči

ti vrtirepko
na glavu strgaš
da panj od sutra
mesecom zoveš juče

uz zemlju
što na mene sija
do hladnog prsta
tvoja noga popeva

u sred noći
krasotice zivam
u sred noći
kožu u klupko žigam

u sred noći
klanac pčela u dno klijem
u sred noći
zvezde na sigurno skrivam

u sred noći
pastrmke u usta trpam
u sred noći
reku bez tebe pijem

u sred noći
nesvesticu po drugi put zgaram
u sred noći
mojom penom tebe šaram

Sinoć si me udarila
i školjke oterala u stenje.

Sinoć si me zaplakala
i ptice bacila u gnezda.

Sinoć si me uhodila tugom
i kihanje dala u susret novog hlada.

Sinoć si me pojela draga,
sinoć si mi izbrisala traga.

Volimo se
i bez gnezda
sivih obraza,
bašta bez cveća.

Volimo se
i bez kiša
plavih očiju,
ptica bez krila.

Volimo se
i bez vida
crvenih ruku,
ručak bez tanjira.

romori ti breg
sitna moja goropadnice

smeje ti se ruka
mala moja čuskijo pod nebom

sve svetli tvoje
bezdana kokoši na vrh soli

Sinoć
stavljala štipaljke
na tabane i prste

Sinoć
plela kuglu kudi
plela i naplela

Ja sam te posmatrao.
tvoje uši, grudi i grlo

Ja sam te čuvao.
žuto seno u crnoj noći.

ja sam te posmatrao

risko
da belutak šišti

trsko do pruta
pri pola nagrižena

krtko strma
do klobuk crpki

do grla
da guša ne presahne

muko bela
na sred snega
da led drugom kriješ

bedo sitna
da drugom klupko kriješ

do grla
do nosa previše

da rušt crni
pod crncom zapti
što da mušema bela
do jutra crvena
da svetlom perlom
sinove podaje

da ti
zub sretnem

da ga
njemu dam

da mi
cikla nikne

da ti
prst prtnjača bude

da te
prsнем

da breskvu
za dvoje slomim

da te
svinem

da šiljak
do juče mio

da te
prasнем

da dužicu
u usnu zrijem

Toliko da se okrenem,
toliko da se suza oljušti.

Sad je kasno,
sad je kasno,
da se pilići sive,
naše sonce,
i naša stada,
crna kao i ja.
plava kao i ti.

kako vene more,
vene moja ruka

kako vene grana,
vene moja buka

kako raste drvo,
rastu moja leđa

kako raste more,
moja suza vređa

Priđi, toliko blizu
da izvijemo tišinu.

Sinoć so lio, tako tiho
ni jastuk me ne ču.

Sinoć, toliko tuge
voće oljušti.

uz kap tuge
ide kilo soli

Pazi se
podmećem ti klipove u noge
pazi se
svijam ti vratove za ramena
pazi se
pčele ti pletem u kosu
pazi se
zloslutnike kao roj vaški

pazi se
kad ti kažem.

bela polja bez tuge
nož za pribadaču gule

o jarebice prtih nogu
članak da dogori

moj prstu presahli
moja kujo bez sise

koliko sam te dušo
u krilo stavio
svetlace na glavu lio

koliko puta sam dušo
voleo tvoja bedra jaka

dušo, grlo mog zova
dušo moja krvca crna

čula si njegov glas
sigurno grub, hrapav i preteći

okoreo ti ruku, dušman,
bolje nego kad ovce vabi

a sad, kruško uzaludna
bez imalo luči
trohej na jamb pretoči

nebo plavo
gde mene sastriga
da dužica na tašt skapa

nebo plavo
gde nju meni zda
da ječam u nj' svrdlo zbije

zeleno oko
da pritku zaboli

zelen zub
da plač zavrne

zeleno jezero
da zauvek potone

zelena reka
da zauvek odnese

zeleno krilo
da tamo pobegne

zelen plam
da vatra pojede

zelena duplja
da sve nestane

zelen dah
da crno potraje

zelen nokat
da konac odreže

zelen osmeh
da zauvek zaveže

zeleno sunce
da žuto podoji

zelena tkalka
da snene ugasi

Opet si ljuta
i
rode
sevaju.

i opet se nešto naoblačilo.
ti bezvoljna, a mene nešto
boli glava.

òó

÷

íí

~

õõ

¥

ljuti se koliko hoćeš

nemoj me ljutiti
da ne zovem električara

nemoj me ljutiti
da ne iskopčam struju

nemoj me ljutiti
nemoj tako ti utičnice

odozdole
gde binježak kruti
da ti
crne dunje pupi
do stambolu
da ti para švalje
do jutra
što iz nedra pršti

o gulikožo na pod neba
kom piš' trač' nade.
s mnóm pri kom' kal siš'
drv' na prs' do gde kap kli.

sved' sjaj na čam od kra'
da ud na žar stav'.
krvcu na duš'k da siknem
kao ka' drvce osta bez hlad'.

cvetu bez lati
kuk'reku što ptiče
nad kril'ma kliš.
ozdrav' da cvast
na kraj kroz ždreb' diš'.

kamu bez kali
nemoj plak' na kraj stić'
da leto dok posle ne vri.
tek pros' drač na me
što uzbe u san tri.

i da li sam bio dobar
kako sam ustukao pred tobom
i da li sam bio oštar
kad sam odlučio da ipak ćutim
i da li sam bio plik od kala
kad si pobjegla na drugu stranu ulice

i da li da te pitam
kako je bilo sa drugima
i da li da te osudim
što gledaš preko mene u druge oči
i da li da te presečem kao trs
usred naše bogojavljenjske noći
i da li da pobegnem u ono žbunje
i ne pozovem te opet
i da li da sve ovo radim
ako se opet nasmeješ bez kamena il' soli

i da li da zarežim
kad nisi spremna
i da li da te odnesem
kad mi je glava puna kiše
i da li da te ostavim
kad zverje navirati počne
i da li da te grlim draga
kad izmeđ' ruku ničeg nema

i da li moja noga pada pod tvoj kapak
i da li moja kosa u večer na maslačak sija
i da li naše sa makazama juri

i da li sam ja tebi prkosio
i da li ti se okretala glava

i da li je sve bilo zabadava

i da li smo
pobegli od nemani
i da li sam
se pravio da me ne zanima
i da li si
odgovorila na moje pitanje
i da li si
pevala da mi nazubice navučeš
i da li sam
pogledao u drugu devojku
i da li smo
podgrejali večeru za monsune

i da li sam pored tebe
i da li si ovde
i da li je pas lajao
i da li je sve uredu
i da li je munja sevnula
i da li baš sad negde isto grmi

i da li je
mesec pokrio tvoje lice
i da li je mrak
izgrizao moje oči
i da li su
ljudi pobjegli u kuće
i da li smo
kitili vrata sa krvlju
i da li su
skakavci pojeli sve sem usta
i da li je
sunce izašlo sledećeg dana
i da li smo
nestali u ibriku vode

i sad
te volim
jer naše bespuće
nije prošlo

i sad
i sad
te mrzim
jer naše pruće
leži u tvom dlanu

palikućo

na jezeru
da sam ja
da si ti

duboko
i niže
da me voliš
šako soli

srce malo
kopita od gaja
pokajalo se
srce malo

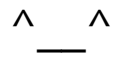
srce malo
tihog daha
osušilo se
srce malo

srce malo
čemernog li bola
nestalo daleko
srce malo

srce malo
zauvek bez tebe
ne oklevam
srce malo

POSLE

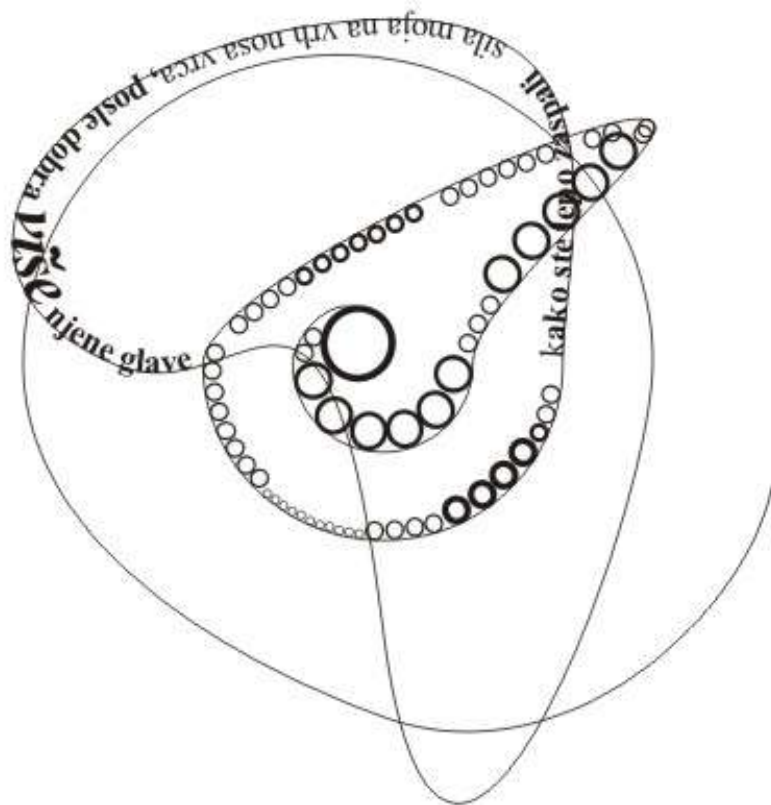
i da li će
ikad sve njene
dlake nastati
iz stana?

tahtaline kolina
kolina tahtalina

kolina kolina skvalit

meline kolina
kolina meline

lepo sam ti rekao da mi se ne nadaš
lepo sam ti rekao da moraš to sama
lepo sam ti prišao na koncu dana
lepo sam ti šapnuo "da, srce od lana"

Volim,
volim te
volim te sutra
volim te sutra na
volim te sutra na večeru
volim te sutra na večeru da
volim te sutra na večeru da vodim.

došao sam po tvoje teme
došao sam po tvoju suzu
došao sam po tvoj smeh
došao sam po našu sreću
došao sam po tebe.

došao i ostao.

Naša je ljubav
kao pospanost sova.

Naša je ljubav
posve naša i posve nova.

Kad ćeš doneti svoje igračke
da svetle u mraku
kad ćeš doneti svoje papuče
da se više ne saginjem
kad ćeš doneti četkicu za zube
pa da mislimo samo o posteljini
kad ćeš doneti svoje ploče
da nas leče kradomice

i da li sam ustao juče misleći na tebe
kako pržiš uštipke za brata
i da li sam se obukao brzo
videći te preko hiljada prozora
i da li sam oprao zube do krvce
nadajući se da i iz tebe prolijem koju
i da li sam namestio kosu
znajući da besniš zbog iste stvari
i da li sam te poljubio sinoć u oko
da bi i ti sanjala isto

i da li si ti ona draga
što mečiće svija na mojim ušima
i da li si ti ona draga
koja zečeve nosi na glavi
i da li si ti ona draga
kojoj sam obećao večni pogled

i da li je ovo ono nebo
gde gavrani plaču stoječke
i da li je ovo ono stablo
na kom mrsim svoje kose
i da li je ovo ona četka
koju silim da ti vidim misli

i da li je današnji oblak
pobegao odozdole u stručak beo
i da li je sad kapljica
kiša što za zalizak rudi
i da li je opet duga
slamčica što gorde lepi

u sred noći
magličak na sred prsta
u sred noći
blistavog li oka

u sred noći
krakatog li žapca
u sred noći
ružičasto čista

u sred noći
na tremu kosu kopnim
u sred noći
sreću na kriške režem

u sred noći
uši za bradu šivam
u sred noći
u tebi, baštovan, livam

bez ruku
draga
bez ruku

do lista
naniže
do lista

cvetak
na poljani
niže suze

zakićen
do pantljike
krte

mi do juče
cvet bili
krvožedni

što na sunce
daleko beži

do ruku
od peska
polakomili

svetla kugla
podbreg na grudicu zove
bojica da listove zazeleni
naša sjat
sja na druga mesta,
mala i prečesta

U tvoje ruke
sve pesme,
tako,

posve kradomice. ~

tiha zora
pod breg brzo stiže
latica moja
zauvek nedorečena

levu ruku za sonce kiti
glavu da pod vodu ne potone

tiha noć
pod mesecom se krije
ljiljan moj
zauvek čist

o da te krasnim
da lit' na nit nitniš
k'o binježak kad gromove zbraja

o da te pratim
da cvet na lat se lati
da lopticu o podnevicu skrim
da te čuvam, da te lim

o pletko
da zazubice rastu
ka' krošnja bez brega
kruta trešnjice
moga majskog snega

još
ovaj
put

do
kraja
kap

do
da
bela
budeš

da
kosu
kamim

da
dlaka
o strunu
preplete

da
usek drugi
vetar zove

da
šim do
juče sreću
napaslu

da te
imam

da te
sokolim

bela kapi
suzica na
krovu vene

belo oko
crno gnezdo
na grani kleči

plavi san
kroz vetar
kišu doji

da te cvetim
da na tebe seme kline
da crno pod noktom na tebi bude
da belo pod pasom na vetar kane
da ti decu naglavačke kačim
da ti ja koza,
 ka' ti meni zelen' srce

da te zbrojim
moja šako ljuta
da zasokolim
tvoje crno bedro
tri komada
za svaki prst premalena
naša bolja trava
naša draga sena

i mesec se
na vršak nasuo
samo da skine
suknjicu od lana
moja mala
ostala bez sna
moja mala
sad mi krade laži

vlat te
povlatila
rogoznice
crna

kam te
skamila
trepljice
modra

boja te
obojila
ptičice
šarena

draga
ja te crnim
sa zemljicom plavom

draga
ja te sijem
sa vodicom krvavom

draga
ja te svijam
o stabljiku prslu

draga
ja se tobom
krasnim

ja sam mali
polutak na tri sasečen
drvca i plak plok
moj crni pusti

ti si mala
ljubičica na prstu šarena
lučica i blak blok
moja lija žuta

ja sam
drvo
šumice
visoka

ti si
trešnja
niža
od mog skoka

ja sam
rečica
u ribu
plela

ti si
trnak
sa mene
snela

dunja
i višnja

bobica
niska

drvo zeleno
i tvoja ruka

zdravo
ja sam hunojango
ti si
hjonangosina

zdravo
ja sam hjonangosina
ti si
hunojango

zdravo
ti si moj
zdravo
ti si moja

zdravo
drvce
i ptičice
crveno-žuta

ja sam noširo hani

ti si noširo hana

ja sam plamičak od žada

ti si ciklama od sunca

ni hao
moj cvrtuljak žuti

ni hao
da me svog prela

ni hao
reka sitno
naopačke splela

ni hao
ja sam ručnik
a ti zdela

saranghe
crvkuť u řumi

saranghe
crvkuť na listu

saranghe
crvkuť u travi

saranghe
ptica na grani

Biografija

Ognjen Radović, rođen 11. jula 1983. godine u Banjaluci. U rodnom gradu završio osmogodišnju školu i gimnaziju. Trenutno studira na „Komunikološkom fakultetu u Banjaluci“.

Poeziju počeo pisati sredinom 2001. godine. Nekoliko pesama objavljeno u „Orfeju“, glasilu banjalučke Gimnazije. Naredne godine objavio zbirku poezije „Narukvica vetrova“. Radovi, između ostalih, objavljeni u zbornicima poezije „Pesma među pesnicima – zbornik 5. jugosloveskog književnog susreta dana poezije Gordane Brajović“ (2002. i 2003.), „Livenje zvona – zbornik radova sa drugog i trećeg memorijalnog konkursa Rade Tomića“ (2003/2004), „Poezija mladih – tridesetpeti festival jugoslovenske poezije mladih Vrbas“ (2003.), „Rukopisi 27“ (2004.), „Probi se glas – poetsko-prozni zbornik“ (2005.), „Atipika – konkursni zbornik“ (2005.), „Rekreativa“ (2005.), „Atipika“ (2005.), „Glasu Srpske“.